

Natanael

Ročník VI.

Listopad 2016

Číslo 48

Cena: 10 Kč velký formát, 5 Kč malý formát

Přicházení

Měli jsme tu čest prožít mimořádné milostivé léto – rok milosrdenství. Výjimečný byl mimo jiné i tím, že jsme nemuseli putovat k svatým branám až do Říma, ale mohli jsme projít otevřenými branami chrámů v naší zemi. A mohli-li by některý chrám se svatou branou mluvit jako člověk, asi by se s námi rád podělil o své zážitky s poutníky, kteří právě touto branou milostivého léta vstupovali na místo modlitby a slavení Boží přítomnosti mezi lidmi.

Svatý rok právě končí a s ním se láme i liturgický rok. A díky této skutečnosti začíná něco nového - ano, již po mnohokrát začíná nový liturgický rok adventem. Asi víme, že slovo advent, převzaté z latinského *adventus*, znamená *příchod*. V roce milosrdenství jsme vcházeli do chrámů svatou branou a Dobrý Otec na nás čekal – možná často čekal právě tak, jako milující otec na svého lehkomyšlného marnotratného ztraceného syna. Teď budeme čekat my na příchod Božího Syna. Ať na Něj

nečekáme pasivně. Ani milující Otec nepřestal s prací všedního dne, když v srdci myslel na své zatoulané dítě. Kéž i my neseme při zdolávání každodenní porce rutiny a starostí ve svém srdci naději, že Ježíš přichází.

A On určitě přijde – možná k tobě přijde ve tvém kolegově, který si neví rady se svými dospívajícími ratoolestmi, třeba tě navštíví v sousedovi, který se po smrti své drahé osaměle trápí, snad bude o tvou pozornost stát tvoje dítě, které neví, jak by se ti zavděčilo, abys byl spokojený...

Ježíš přichází, jde ti naproti jako malé dítě – bez ochrany, bez jakýchkoli výhod a podmínek a nic víc po tobě nechce, než abys v lásce přijímal ty, kteří k tobě přicházejí. Pozveš jej na místo, kde přebýváš? I když se ti může zdát, že je jen o trochu lepší, než prostý chlív?

J. F.

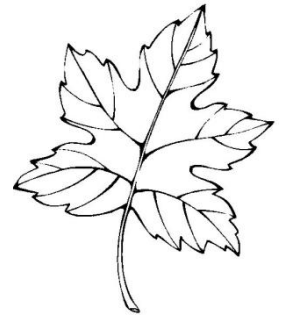

Když se řekne listopad

Listopad je měsíc, kdy končí doba mezidobí a začíná doba adventní. 27. listopad je letošní první nedělí adventní.

V listopadu jsme si připomněli **Památku zesnulých**, položili květinové výzdoby na hroby, zapálili svíčky a vzpomněli v modlitbách naše blízké, kteří náš předešli k Pánu. Lidově řečeno „dušičky“. Tento svátek nemá žádnou souvislost se svátkem zvaným *Halloween*, který se slaví v anglosaských zemích. První listopadový den patřil **Slavnosti Všech svatých**.

Do konce listopadu budeme 16. 11. slavit **sv. Markétu Skotskou** a **sv. Gertrudu**, 18. 11. **Posvěcení římských bazilik apoštolů Petra a Pavla**, 20. 11. **Slavnost Ježíše Krista krále** a 21. 11. Svátek **Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě**. 30. 11. patří **sv. Ondřeji**.

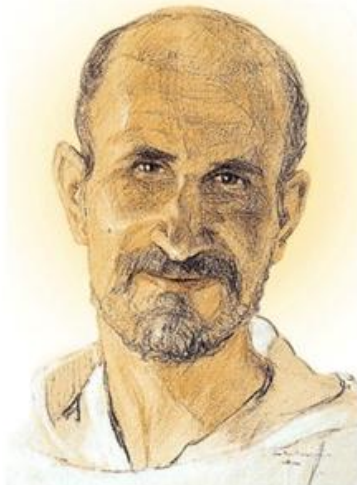
17. listopadu jsme si státním svátkem připomněli **Den boje za svobodu a demokracii**.

Připravila RJ

■ ■ ■ ■

Ze života svatých

Svatý z pouště - Charles de Foucauld

- Narozen **15. září 1858** ve Štrasburku ve Francii.
- Zastřelen tuaregskými bojovníky **1. prosince 1916** v Tamanrassetu v Alžíru.
- Svatořečen **13. listopadu 2005** papežem Benediktem XVI.

Bývalý důstojník francouzské armády, suspendován za nápadný způsob života. Při jedné průzkumné výpravě v Maroku se ve svých třiceti letech obrátil kvíře při pohledu na zbožně se modlícího muslima. Stal se členem řádu trapistů a působil nejprve ve Francii a pak v Sýrii, Několik let žil poustevnickým životem nejprve poblíž Nazareta, přijel kněžské svěcení a jako misionář a poustevník žil uprostřed alžírské pouště. Je iniciátorem řeholního společenství Malých Ježíšových bratří, které se plně rozvinulo až po jeho smrti.

...

*„To, že se staneme ničím, je nejsilnější prostředek, jaký máme, abychom se spojili s Ježíšem a dělali pro dobro duše; to opakuje svatý Jan od Kříže téměř na každé řádce. Jestli člověk může trpět a milovat, pak může mnoho, může to největší, co vůbec člověk na tomto světě může. Člověk cítí, že trpí, ale necítí stále, že miluje, což je velké utrpení. Ale člověk ví, že by měl milovat, a **chtít milovat znamená milovat.**“*

Člověk poznává, že nemiluje dost. Jaká je pravda, že člověk nikdy nebude moci dost milovat! Ale Bůh, který ví, z jaké hlíny nás uhnětl, který nás miluje mnohem víc, než může matka milovat své dítě, a který nelže, ten řekl, že neodmítne toho, kdo k němu přichází.“

*Úryvek z dopisu napsaného své sestřenici
v den, kdy byl zavražděn*

...

„Člověk nikdy nesmí váhat usilovat o místo, kde je největší nebezpečí, oběť, ztráta:

nechme čest tomu, kdo o ni usiluje, ale sami vždycky mějme touhu po nebezpečí, námaze. Jako křesťané musíme dávat příklad obětavosti, oběti. To je zásada, již máme zůstat věrni po celý život, ve vsí prostotě, aniž se ptáme, zda to nebude později provázeno pýchou. Je to naším úkolem, plňme ho a prosme tolik milovaného Ženicha naší duše, abychom to dělali ve vsí pokoře, ve vsí lásce k Bohu i k bližnímu.“

*Úryvek z dopisu svému příteli Luisi
Massignonovi na frontu v den své smrti*

Připravil JF

■ □ ■

Svatá Anežka česká

Svatá Anežka česká se narodila roku 1215 v Praze. Byla dcerou krále Přemysla Otakara I. Zaslíbil ji následníku císaře Fridricha II. pozdějšímu králi Jindřichu VII. a poslal ji na dvůr Babenberků do Rakous, aby se naučila dvorským mravům. Leopold VI. Babenberský však přemluvil císaře, aby dal svého syna místo Anežce jeho dceři Markétě a tak byla Anežka poslána zpátky do Čech.

Anežka však toužila vstoupit do kláštera, ale pro otcův odpor se to mohlo uskutečnit až po jeho smrti roku 1230. Příkladem jí byli František a Klára z Assisi, kteří opustili vznešené příbytky svých rodičů a bydleli v kláštorech na okraji města, kde se dělili s chydými o jejich úděl. Mezi pražskými minority byli dva mniši, kteří Anežku doporučili svaté Kláře, jež k ní našla brzy srdečný vztah. Uchovaly se čtyři láskyplné listy, které napsala Klára Anežce.

Z jejího podnětu postavil její bratr Václav I. klášter zvaný „České Assisi“, jehož první abatýší se stala Anežka. Tam byla také roku 1282 pohřbena. Její hrob však nebyl dosud přes usilovné pátrání objeven.

Při ženském klášteře byl současně založen menší klášter františkánů, což vedlo

k postavení dvou sousedících kostelů:

sv. Františka pro ženský řád a sv. Salvátora pro mužský řád. Neobyčejný význam v tom rozlehlém

komplexu budov

měla nemocnice, jejíž špitální bratrstvo povýšil papež Alexandr IV. na řád křižovníků s červenou hvězdou.

Klášter klarisek, jehož srdcem i duší byla Anežka, měl takovou přitažlivost, že do něj vstupovaly dcery nejvyšší české šlechty, které vyrůstaly v hojnosti, nadbytku a nyní vedly život krajní chudoby. Za Josefa II. byl klášter roku 1782 zrušen.

Svatá Anežka česká je patronkou země české, všech nemocných, chudých a trpících.

*Převzato z knihy Svatí církevního roku,
Josef Heyduk
Připravila RJ*

Z farnosti

Hnízdečko pro děti a maminky

Den před svátkem sv. Martina bylo Hnízdečko plné nejen dětí, ale i jejich plyšových kamarádů, které si sebou přinesli. Spolu jsme si řekli pohádku o babičce, která bydlela v malé chaloupce a byla kamarádka se všemi zvířátky v lese.

Jednou babička upletla baravnou deku. Uupps.. deka byla jen jedna a zvířátek více. Ale kamarádům to nevadí. Společně se o ni podělili. A naše děti je ještě hezky pohoupali a zazpívali ukolébavku, aby se jim přes zimu krásně spalo. A když zvířátka usnula, vyrobili jsme si alespoň vlněnou barevnou bambulku.

A jestli zůstal čas na hraní? To víte, že ano! A když nevěříte, přijďte se taky podívat. Scházíme se vždy ve čtvrtek v 10 hodin.

Zuzka Mrázková

■ ■ ■

Vzpomínky na pana Jaroslava Fajta

Rozhovor

➤ ***Jste mnoho let kostelníkem. Dlouhá léta vás lidi spojují s naším kostelem a pro mnoho z nás jste stále stejný...***

Sám se tomu divím. Je to vlastně dar Boží, že jsem se dožil tolika let. Jsme jenom pár jednotlivců, kteří jsme se dožili takového věku. Když byl člověk mladý, tak si to ani nedokázal představit, že by se mohl dožít takového věku. Tak stále říkám - Pán Bůh zaplať za ty roky, ale přeci jenom jak člověk stárne, tak sil ubývá a ty různé zdravotní problémy má také. Stále si říkám, že když mi to takto Pán Bůh umožní, tak mohu do kostela stále chodit a dělat alespoň to nejnnutnější.

➤ ***Kolik let už jste kostelníkem?***

Od roku 1986. V červnu roku 1986 byl můj předchůdce - pan Vondra - v kostele a během

mše svaté se mu udělalo špatně. Zavolali záchranku a já s ním byl v sakristii, a jak mu bylo špatně, tak mi říkal: „Hele, tady máš klíče a já jedu.“ A od té doby mi ty klíče zkrátka zůstaly. V létě to bude 26 let. Nevím, jak byl dlouho kostelníkem pan Vondra, ale myslím, že tak dlouho ne. Před ním byl kostelníkem pan Doležal a ten byl dlouho. Toho pamatuju jako kluk, když jsme tam ministrovali. Nevím, jestli byl i tatínek pana Doležala kostelníkem, ale když byl už starší, tak měl jednu nohu uřízlou a v sakristii byla jedna lavice a do ní si chodíval sedat on. Další už si nepamatuju. To bylo za pana děkana Sokola, který mne i křtil a s ním jsme byli od dětství v kontaktu.

Za první republiky zde byl orel. Tělocvična pro nás neexistovala, tu měli

obsazenou sokolové. My jsme chodili cvičit do sálku na faru, to je ta místnost, která je na faře opravená a dělají se tam akce. Tam bylo jeviště. V tom menším sálku jsme cvičili. Pamatuju si, že nás i pan Vondra chodil trénovat. Měli jsme tam žíněnku a kladinu.

Nás orlů bylo malinko. V Jablonném bylo hodně sokolů nebo bylo ještě to DTJ – Dělnická tělocvičná jednota. Máme ještě fotky z farské zahrady, jak tam jsme jako malí žáčci, tak to nevím kolik nám bylo. No bylo to zkrátka za první republiky.

➤ **Takže vy jste jablonský rodák?**

Ano, to jsem. Tady ten dům - jak bydlím - postavil můj táta v roce 1908, to už je vlastně přes 100 let. Můj táta byl obuvník. Tenkrát byl přes jeden barák jeden švec, ale asi od 1926 nedělal řemeslo, ale byl jako městskej hajnej. Za to měl plat 200 Kč za měsíc a ještě pomáhal lesním dělníkům s prořezama a z toho měl také nějaké peníze. A taky se od těch dob tady říká „u hajnů“. Obhospodařoval les po levé straně až k Orličkám.

Do školy jsem chodil zde v Jablonném do teď už „staré“ školy. A to sem chodili i přespolní třeba ze Studeného, třeba Franta Horníček, toho pamatujete a ty jsem obdivoval, protože oni byli ve škole většinou dřív než my místní.

Mše svatá zde byla ráno v 6:45 hodin a my ministranti jsme měli povinnost, tak jsme se střídali. Vždycky jedna dvojice měla týden službu a tak než jsme šli do školy, tak jsme museli jít do kostela ministrovat a potom jsme mazali do školy. Ministrantů nás tenkrát bylo kolem desíti.

Vychodil jsem čtyři měšťanky, to bylo 9 roků. Čtvrtá měšťanka nebyla povinná, kdo chtěl ten jeden rok ještě navíc studovat, tak to musel zaplatit. Pamatuju si, že se ten rok chodil

platit na obecní úřad, ono těch peněz nebylo mnoho. Celý rok stál 200 Kč a chodili jsme to platit třeba čtvrtletně po padesátikoruně. Bylo to hodně peněz, ale také jsme si té školy hodně vážili. Pamatuju si, jak nás maminka posílala do Kaňkova pekařství pro chleba, ale vždycky říkala „ber ten tvrdší“. To byly takový čtyřkilový bochníky. To víte, my byli s bráchou kluci rozjedený, tak proto ten tvrdší, aby tolik neubývalo. Pamatuju, že když máti měla padesátikorunu na živobytí, tak musela hodně počítat, aby vyšla. Ale taky to bylo tenkrát jinak - brambory jsme si pěstovali u sedláků, měli jsme kozy, takže jsme měli svoje mlíko, a taky slepice.

➤ **Můžete porovnat, jaký byli tenkrát lidi ve farnosti?**

No můžu říct, že tenkrát byli lidi určitě takový družnější. Víc drželi pohromadě. Dnes je taková doba, lidi žijou víc pro sebe, jsou takový sobečtější. Jsou víc uzavření. Tenkrát to bylo hezký, jak se víc navštěvovali, ale dnes jsou ty moderní komunikační prostředky. Dnes mají lidi snadnější zábavu. Lidi dřív měli k sobě blíž, a taky si víc věřili. I když taky tenkrát byli lidi, kteří chodili do kostela a po komunistickým převratu obrátili a přestali chodit a byli proti nám.

➤ **26 let nám nezištně a obětavě sloužíte. Svým způsobem nám ukazujete cestu. Můžete nám říci takové vaše duchovní motto? Za všechno musím být Pánu Bohu vděčný. Za to, že tu jsem, za víru... za všechno. Všechno máme z Boží dobroty, celý život, člověk si to pomalu neuvědomuje, ale všechno máme od Boha. Člověk taky těch darů dostane určitě množství, to jsou ty hřivny, každý je má podle svých schopností...**

Kdysi jsem měl památník a ten jsem dal děkanu Sokolovi a on mi tam napsal: „*S Bohem počínej každé dílo. Bůh bude tvou silou a odměnou.*“ A takto to беру, to je skutečně doslova. Člověk si to kolikrát neuvědomuje, ale když přijde do nějaké tísně, tak si uvědomí, že všechno je Boží dar. Potom si uvědomí, že i různé těžkosti a trampoty jsou k něčemu dobrý.

➤ **Jaké jste měl zaměstnání?**

Po měšťance jsem se vyučil u Bednářů kartáčníkem a pracoval jsem tam deset let. V padesátém roce začali likvidovat soukromníky a já nastoupil do firmy Stabil v kolonii u ing. Pýchy, kde se vyráběly kondenzátory. Zanedlouho se vše přestěhovalo do Žamberka do ZEZu a tam jsem dělal až do důchodu – do roku 1985. V práci se mi líbilo, byl tam dobrý kolektiv. Nejprve jsem mnoho let svářel plamenem a posledních deset let jsem byl zaměstnán ve vývoji. Potom mne přemlouvali, abych tam ještě jezdil, ale nevyhovovala mi doprava. Tenkrát byly tak narvané autobusy, že když jsme jezdili domů, tak jsme se velice těžko tím plným autobusem prodírali, kolikrát i knoflíky u kabátu upadaly.

➤ **Jaký byl život za války?**

Naše rodina byla celou válku pohromadě, a to až do chvíle, kdy vybrali z Jablonného šest lidí na kopání zákopů. Museli jsme nastoupit

v Žamberku, tam nás naložili a nikdo nám neřekl, kam jedeme. Dojeli jsme až do Valašského Meziříčí a tam byla blízko vesnice Poličná, kde bylo takové velitelství nás zákopníků. Měli jsme být ubytováni na sále, ale jeden z nás si našel podnájem, a tak jsme si s Jendou Hudcovým našli také podnájem. Nakonec u jedné paní, která měla čtyři děti a manžela v koncentráku. Rodina měla k dispozici jen dvě místnosti, paní nám dala jednu postel do kuchyně a my jsme s Jendou Hudcem takto spali na jedné posteli. Tam jsme byli asi šest týdnů a kopali zákopy. V neděli jsme mohli chodit do kostela do Valašského Meziříčí.

Domů jsem přišel 19. 3. na svatého Josefa, přijel jsem prvním ranním vlakem kolem páté ráno a chtěl jsem rodiče překvapit. Proplížil jsem se domů a měl jsem radost, že mne náš pes poznal a že neštěkal. Přišel jsem do této místnosti, tady moji rodiče spali a pozdravil jsem je. Otec vyskočil z postele strašně lekl a řekl : „...člověče, já myslel, že přišlo gestapo..“

V sobotu, když začalo pražské povstání, tak jsem šel z práce. Cestou domů jsem viděl, jak se začíná oslavovat, vytahovali se prapory. Podle mne to bylo ale ještě docela předčasné, protože přes nás táhla německá armáda. Naši takový ti „rychlý partyzáni“ tam zastřelili dva neozbrojené důstojníky. 9. května pak sbírali po ulici zastřelené německé vojáky, těch bylo tuším 17, byli zabití těma prvními vojáky, kteří nás osvobodili. Říkali, že nejdřív přijeli nějakí kozáci na koních, nevím, žádného jsem neviděl. Tenkrát, když Němci končili, tak jich byli plné ulice a rozbíjeli i svoje věci. U koupaliště, tam jak je tenisový kurt, tak tam založili velký oheň a pálili je. V noci nás probudilo velké střelení a rány, tak jsem vylezl na střechu ke komínu a viděl jsem, že oni tam házeli všechno možný i munici a ta takhle v tom ohni bouchala.

Já byl tenkrát u hasičů, oni měli hlídky a dávali nás na různé akce. Tenkrát nás poslali za Dřevotvar, tam jak byla hraniční hráz, a v kanceláři v Neškudlově pile byli i hraničáři. Nějaký pan Valenta nás tam učil manipulovat se zbraní. Měl pušku i samopal, ale naučil nás jen s puškou. Potom někdo přiběhl, že Němci jdou podél trati. Tak to byl hned poplach a běželi jsme Kozincem k Sobkovicím. Byl jsem jeden z posledních, co vycházel z té kanceláře a zbyl na mne jen samopal. Ale s tím jsem vůbec neuměl, a pak jsem si ho s panem Hockem vyměnil za pušku. Šli jsme do Sobkovic, kde jsme i přenocovali. Ještě předtím jsme v lese pušku zahrabali.

Za války chodilo poměrně hodně lidí do kostela. Lidem bylo těžko a víc se utíkali k Bohu.

■ ■ ■

Zážitek z pohřbu pana Fajta

Pan Fajt měl pohřeb 8. listopadu. Shodou okolností to byl den narozenin Aničky Tomanové z nedalekého Klášterce nad Orlicí, která nesla na svém těle stigmata (tj. rány Pána Ježíše).

V kostele bylo opravdu hodně lidí, kteří se s panem Fajtem přišli rozloučit. Těsně po svatém přijímání jsme si všimli zvláštního jevu. Socha Panny Marie na bočním oltáři - jistě si vybavujete, je v kamenném výklenku - začala "zářit".

Prostě od pasu nahoru svítila jasným zvláštním světlem. Ne zevnitř, ne ozářená, prostě jasná krásným světlem. Těžko se to dá popsat. Spodní část byla tmavá, také výklenek i okolní oltář. Lidé, kteří stáli vzadu, pozorovali, že sluce svítilo právě v tu chvíli bočním oknem přímo na sochu P. Marie. Ale kdo to všechno tak přesně načasoval a naplánoval?

To jsem poznal i já v Ostravě, tam jsem začal pravidelně chodit na večerní mše svaté.

Po osvobození, po nějakém čase se začala pomalu měnit celkové klima, celková politika a těch lidí začalo trochu v kostele ubývat. Ale do toho roku 1948 se nikdo do kostela chodit nebál.

*Rozhovor vedl a vyprávění pana Fajta
zaznamenal 26. 2. 2012 Petr Najman*

Redakčně zkráceno.

Rozhovor v celém znění najdete na webových stránkách farnosti www.svaty.bartolomej.cz v el.verzi farního zpravodaje čísla 7 a pokračování rozhovoru v čísle 8 z roku 2012.

Celý jev trval až do konce mše svaté, kdy pan farář odcházel od oltáře a varhaník na kúru začal zpívat *Salve Regina*, tj. *Zdravas Královno*. Při této modlitbě světlo sláblo, až byla socha zase "normální". Mnoho lidí si toho všimlo a všichni se shodovali v tom, jak to bylo zvláštní, nádherné a povzbuzující. Nikdy na to nezapomenu.

Když o tom tak přemýšlím, zdá se mi, jakoby pan Fajt, který doufám dosáhl nebe pro svůj příkladný život, vzkazoval nám všem:

***„Modlete se růženec stále, neochabujte
a držte se pevně Panny Marie.
Nikdy vás neopustí,
pomůže vám ve všech zkouškách
a dovede vás bezpečně k Ježíši Kristu.“***

On to tak dělal celý život. A neměl ho lehký.

Farnice

Poděkování

Před necelými třemi lety se jablonská fara stala domovem pro našeho pana kostelníka **Jaroslava Fajta**. Mnozí členové naší farní rodiny se upřímně snažili vytvořit panu Fajtovi na faře příjemné prostředí a teplo domova. Uklizený pokoj, vyprané prádlo, dobrý oběd, cesty autem do kostela i k lékaři... Chtěli bychom všem poděkovat, ale nedokážeme je vyjmenovat.

Zmínili bychom rádi alespoň pana faráře **P. Pavla Pokorného**. Je nám vzorem milosrdného otce, který se o nás láskyplně stará a je vnímavý k našim radostem i starostem. Upřímné „Pán Bůh zaplat“ patří také paní **Radmile Faltusové**.

Děkujeme jim, že měli veliký podíl na dobré pohodě a duchovní radosti konce života pana Fajta.

Všímaví návštěvníci/e fary a maminky z Hnízdečka. Připojuje se redakce.

■ ■ ■ ■ ■

Adventní zamyšlení

Brzy nastává doba adventní. Jaký dárek bychom chtěli přichystat Dítěti Ježíši k jeho narozeninám? Zkusme se nad tím v souvislosti s výše uvedeným poděkováním zamyslet:

Dokázal bych se i já vzdát svého pohodlí pro druhého?

Dokázal bych i já věnovat tolik svého času bližnímu?

Dokázal bych to dělat s opravdovou radostí v srdci?

Dokázal bych to dělat v tichosti?

Redakce

■ ■ ■ ■ ■

Pozvánky

❖ PROMÍTÁNÍ FILMU - NET FOT GOD

Promítání filmu v rámci projektu „Net for God“ se uskuteční **ve čtvrtek 24. 11. 2016 od 20 hod** na faře v Jamném n. Orl.

■ ■ ■

❖ MODLITBY MATEK

Modlitby matek budou **v úterý 29. 11. od 18:00 hod.** v kostele v Jablonném n. Orl.

■ ■ ■

❖ RORÁTY

Jste srdečně zváni na slavení raních adventních mší svatých „rorátů“. Budou každou adventní sobotu v prosinci tedy **3. 12., 10. 12. a 17. 12.** Po mši svaté jste zváni na společnou snídani na faře.

■ ■ ■

❖ ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

3. prosince se uskuteční v Jablonném nad Orlicí adventní duchovní obnova, kterou povede **P. Vojtěch Brož**. Motto obnovy je: **„Na tvůj příchod čekáme“**.

Program:

- 7.00 - mše sv. v kostele sv. Bartoloměje
- 8.00 - snídaně na faře
- 8.30 - první přednáška na faře
- 10.00 - druhá přednáška na faře
- 13.00 - závěr obnovy a požehnání v kostele sv. Bartoloměje

Od 10.30 do 13.00 bude v kostele příležitost k přijetí svátosti smíření.

■ ■ ■

❖ POZVÁNÍ PRO DĚTI

Do našeho kostela opět po roce zavítá sv. Mikuláš. Děti z farnosti už pro něj připravují krátkou scénku. Společně pak zazpíváme Mikulášskou písničku. Přijďte také!

Setkání s Mikulášem bude v pondělí **5. 12. od 17:00 hod.** v kostele sv. Bartoloměje v Jablonném.

■ ■ ■

❖ MODLITBY OTCŮ

„Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“

Mt26,41

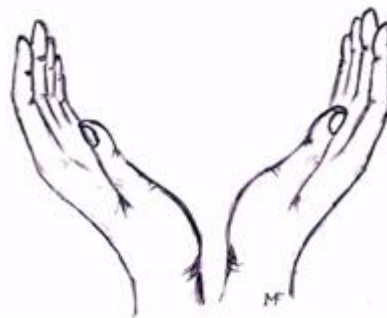
I v adventní době zve společenství Modliteb otců fyzické otce, duchovní otce a kmotry ke společným modlitbám za ty, kteří jim byli svěřeni, aby jimi byli doprovázeni cestami života v Ježíšových stopách. Prosincové setkání se uskuteční už na jablonské faře v teplém Hnízdečku a to ve čtvrtek **1. prosince 2016 v 18:30 hod.** Přijďte.

Jožka Fišer

Pro ty otce, kteří z nejrůznějších důvodů nemohou, nebo nechtějí přijít, předkládám k soukromé modlitbě jeden z pokladů duše svaté Terezie z Lisieux:

Modlitba odevzdání

Pane,
 daruj mi otevřené srdce dítěte.
 Dovol mi přijít k Tobě s důvěrou, bez obav
 o Tvoji Lásku.
 Zbav mě přesvědčení, že jsem soběstačný,
 a ukaž mi, že Tě potřebuji.
 Dej mi milost přiblížit se Ti.
 Pane, dej mi jednoduchost dítěte
 a schopnost žasnout.
 Ať nikdy neochabne moje nadšení pro Tebe!
 Dej, ať spěchám hovořit s Tebou v důvěrnosti
 modlitby.
 Dej mi moudrost uvědomit si, že žádná
 maličkost v mém životě není tak malá,
 aby ses o ni nezajímal.

Pomoz mi pochopit Tvou slávu v bezmocnosti.
 Synu Boží, který ses kvůli mně stal dítětem,
 pomoz mi pochopit,
 že Otcovu milost mám kdykoliv na dosah.
 Amen.

■ ■ ■ ■ ■

Pokud máte zájem napsat příspěvek do farního časopisu Natanael, můžete jej zaslat elektronicky na adresu natanael.redakce@gmail.com nebo v tištěné či psané formě vhodit do krabičky připravené v kostele. Uzávěrka následujícího čísla je 11. prosince 2016. Vitány jsou také reakce, připomínky, náměty či dotazy. Redakce si vyhrazuje právo rozhodnout o zařazení příspěvků a případně text zkrátit.

NATANAEL. Vydává Římskokatolická farnost Jablonné nad Orlicí, Nám. 5. května 1, 561 64 Jablonné nad Orlicí. Redakční rada (RR): Josef Fišer, Renata Jasanská, Jana Najmanová, Pavel Pokorný, Kateřina Řeháková. Pro vnitřní potřebu farnosti. Tisk Golempress, s. r. o. Elektronickou podobu najdete na www.svaty.bartolomej.cz.